

רע"פ 7382/20 - ניסים אקוקה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7382/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: נסים אקוקה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ת 66726-07-20 מיום 23.9.2020 שניתן על ידי כב' השופטת גילת שלו

בשם העותר: עו"ד דוד גולן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטתג' שלו) מיום 23.9.2020 בעפ"ת 66726-07-20, בגדרו נדחה ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת הבכירה' שורץ) בתת"ע 1922-09-19.

הרקע לבקשה

1. המבקש קיבל הודעת תשלום קנס בגין ביצוע עבירה של שימוש בטלפון בעת שהרכב בתנועה, לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המבקש הגיש בקשה להישפט, על כן נשלחו בדואר רשום לכתובתו כתב אישום והזמנה לדין. ביום 14.7.2019, דבר הדואר הוחזר לשולח כ"לא נדרש". ביום 6.1.2020, משלא התייצב המבקש לדיון בבית משפט השלום, הוא נשפט בהעדרו, הורשע בעבירה הנ"ל, ונגזרו עליו ארבעה חודשי פסילת רישיון.

נהיגה בפועל וקנס בסך 3,000 ש"ח.

ביום 23.6.2020, הגיש המבקש לבית משפט השלום בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו (להלן: הבקשה), בטענה כי לא קיבל את ההזמנה לדין וכי אישור המסירה פגום, מאחר שלא מופיע בו שם הדוור ומועד ביקורו במען, כך שלא ניתן לדעת מי ביקש לבצע את המסירה ומתי. בנוסף, המבקש טען כי פסק הדין חורג ממדיניות הענישה הראויה, וכי הוא "הוענש" על כך שהוא לא התייצב לדין. ביום 20.7.2020, דחה בית משפט השלום את הבקשה, בקבעו כי בחלופי המישהעשרימיוםשנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום לכתובתו של המבקש, קמה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: התקנות); כי האסמכתה לכך שדבר הדואר "לא נדרש" מהווה אישור מסירה כדין, וכי אין בטענות לפגמים שהעלה המבקש כדי לעמוד בנטל המוטל עליו לסתירת חזקת המסירה; כי בעבירת תעבורה שבה ברירת המחדל היא עונש קנס, בית המשפט אינו כבול לעונש זה שעה שהגיע התיק לפתחו עקב בקשה להישפט; וכי העונש שנגזר על המבקש הולם את מדיניות הענישה הנהוגה, ובפרט בהתחשב בכך שלמבקש יש 85 הרשעות קודמות, עשר מתוכן הן בעבירות בנסיבות דומות.

2. ביום 23.9.2020, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש על ההחלטה בבקשה. נקבע, כי אישור המסירה שהוצג מקים את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות, וכי על פי הפסיקה, אין בפגמים הנטענים אותם ציין המבקש כדי לסתור את החזקה. בנוסף, נקבע כי לא נגרם למבקש עיוות דין, שכן משבחר להישפט, רשאי היה בית המשפט לגזור על המבקש עונש אחר מלבד קנס. אשר לעונש עצמו, נפסק כי פסילת רישיון נהיגה בפועל בגין עבירה של שימוש בטלפון בזמן נהיגה, כאשר מדובר במי שלחובתו הרשעות קודמות רבות, אינה חורגת ממדיניות הענישה הנהוגת.

נימוקי הבקשה

3. לטענת המבקש, עניינו מעלה שאלה עקרונית ביחס לתוקפה החוקי של תקנה 44 לתקנות וחזקת המסירה הקבועה בה. לעמדתו, הנימוקים הבאים מצדיקים להורות על בטלותה של תקנה 44 לתקנות: התקנה הותקנה בחריגה מסמכות משום שמחוקק המשנה אינו מוסמך להתקין תקנה שמשמעותה קיום משפט והרשעת נאשמים אשר לא ידעו בפועל על קיומו של הדיון בעניינם; התקנה פוגעת באופן בלתי מידתי בזכות של נאשם להיות נוכח במשפטו. לחלופין, לטענת המבקש יש ליתן לתקנה 44 הנ"ל פרשנות לפיה אישור מסירה פגום סותר את חזקת המסירה. המבקש מנמק זאת, בין היתר, בכך שהשירות שמספק דואר ישראל כולל שיבשים ואי-סדרים בחלוקת הדואר. בנוסף, המבקש סבור כי שיקולי צדק מצדיקים את קבלת הבקשה, שעה שנגזר עליו עונש החורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגת.

דיון והכרעה

4. הלכה היא כי רשות ערעור תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6153/20 טורג'מן נ' מדינת ישראל (24.9.2020) (להלן: עניין טורג'מן)). לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, שכן עניינו של המבקש אינו עומד באמות מידה אלו.

5. המבקש מעלה את מרבית טענותיו כנגד חוקיותה של תקנה 44 לתקנות. תקנה זו קובעת כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 א לחוק קובע בירות קנס רואים את ההודעה לביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הוצאה כדין גם בלא אחת מהעל אשורה מסירה, אם חלפוח משה עשרים מיום שנסלח הדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקבה ימנעותו מלקבל".

בית משפט זה דן בחוקיות התקנה בע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 807, 787 (2002), בו נפסק כי אין עילה להתערבות שיפוטית בתקנה זו, ומכאן שהשאלה העקרונית אותה מעלה המבקש נדונה והוכרעה (וראו גם: רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם, פסקה 22 (11.6.2013); רע"פ 1711/20 חורי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (8.3.2020)). המבקש לא העלה השגותיו על תוקפה של תקנה 44 הנ"ל בפני הערכאות קמא. על פניו, הדבר נוגד את הכלל השולל את האפשרות להעלות טענות חדשות לראשונה במסגרת בקשת רשות ערעור (ראו, למשל: רע"פ 2678/20 רחמים נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.4.2020)). אשר לטענות הקונקרטיות של המבקש לפגמים באישור המסירה ולהשלכתם על חזקת המסירה, טענות אלו נוגעות לנסיבות הפרטניות של המקרה, והן "נתונות לשיקול דעתו של בית המשפט קמא ואינן מעלות שאלה משפטיות רחבה או חשש לעיוות דין" (עניין טורג'מן, פסקה 5. ראו גם: רע"פ 5258/14 סמימי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (3.8.2014)). כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין. כפי שקבע בית משפט קמא, פסילת רישיון נהיגה בפועל, גם בגין עבירה מסוג "ברירת משפט", אינה מהווה חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת, בפרט בהתחשב בכך שלמבקש עומדות 85 הרשעות קודמות, עשר מתוכן בעבירות תעבורה (רע"פ 7223/06 יולזרינ' מדינת ישראל (12.9.2006). ראו גם: רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, פסקה 44 (25.3.2018)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחית. עיכוב הביצוע שניתן לפסילת רישיון הנהיגה של המבקש מבוטל בזאת. המבקש יפקיד רישיונו בבית משפט השלום לתעבורה באשדוד עד ליום 1.12.2020.

ניתנה היום, כ"ג בחשוון התשפ"א (10.11.2020).

ש ו פ ט